

Skatteyderne kun have Skattepligt til Opholdskommunen, at man med eet Slag tillægger Erhvervskommunen, naar det ikke er den samme som Opholdskommunen, $\frac{2}{3}$ af den samlede Skat. Det forekommer mig at være for voldsomt et Spring, men min Røst har vel sagtens ikke megen Indflydelse i den Henseende, da det jo, det erkender jeg, er et gammelt Krav fra dette Tings Flertal. Jeg har i mange Aar siddet i Folketingsudvalg, der have behandlet disse Sager, og jeg maa indrømme, at man altid fra dette Tings Flertal har fordret, at Erhvervskommunen skulde have omkring $\frac{2}{3}$ af den paagældende Skat. Det maa jeg altsaa forsone mig med, og det skulde jeg kunne, naar man paa samme Tid vilde gaa ind paa en Forandring, som jeg anser for en meget betydelig Forbedring af den Ret, der tillægges den paagældende Skatteyder med Hensyn til det Afdrag, der bliver fordret i den Skat, der paalignes ham i hans Opholdskommune. Der er jeg meget lidt fornøjet med Affattelsen af § 14, og jeg vil gerne saa indtrængende, som jeg formaar, henstille til den højtærede Minister ikke at staa alt for stift paa denne Sag. Jeg skal ikke spille Tid paa at læse op, hvad der staar, det er formentlig samtlige de Herrer bekendt. Det er navnlig 1ste Stk. af § 14, jeg siger til. Det burde efter min Formening affattes omtrent saaledes: „Naar Opholdskommunens Skatteprocent er lavere end Erhvervskommunens, indskrænker Afdragsretten sig dog til at omfatte Forskellen mellem, hvad der af den paagældende Indtægt er paalignet ham i Skat i begge Kommuner tilsammen, og hvad han vilde have haft at tilsvare af den samme Indtægt, dersom han havde haft Ophold i Erhvervskommunen, og dennes Skatteprocent var bleven bragt i Anvendelse paa ham“. Hvis man affatter Bestemmelsen paa denne Maade, gør man ikke Uret mod en eneste Kommune i Landet under noget som helst Forhold. Det, man gør, er simpelthen at gøre det mest mulige for at forebygge den Uskik, som det dog maa siges at være, og som har været paatalt adskillige Gange af fremragende Medlemmer af dette ærede Tings Flertal, at større næringsdrivende for at spare Skat vel fortsætte deres Virksomhed i den Kommune med den højere Skatteprocent, men forlægge deres Ophold til en anden Kommune med en lavere Skatteprocent. Det er indlysende, at hvis § 14, 1ste Stykke, bibeholder den Affattelse, den har her i Lovforslaget, vil det medføre en meget væsentlig Besparelse

for den Skatteyder, som bor i en Kommune med en lav Skatteprocent, at drive Næring i en Kommune med en større Skatteprocent, medens det, naar Forslaget fik den Affattelse, som jeg her tænker mig, vil blive saaledes, at Bestemmelsen om Afdragsretten saa godt som ikke vil blive aktuel, nemlig ikke i alle de Tilfælde, hvor Opholdskommunens Skatteprocent er lavere end Næringskommunens. Det, som efter mit Skøn burde forebygges, og det, som dette Tings Flertal altid har været enig om burde forebygges, er netop dette, at der gives en Præmie til den næringsdrivende, som flytter fra en Købstadkommune med en stor Skatteprocent ud i en Landkommune med en lav Skatteprocent. Dersom Bestemmelsen her skal bibeholdes, hvad jeg nødig vil tro, burde der i hvert Tilfælde gives det paagældende Stykke af § 14 en Affattelse, som gik ud paa, at Fradraget kunde dog ingen Sinds overstige $\frac{2}{3}$ af det i Opholdskommunen paalignede Skattebeløb af den Indtægt, som den paagældende har oppebaaret i Erhvervskommunen. Det er jo nemlig ikke Meningen, at man skal bestræbe sig for at skaffe den paagældende en Fordel ved Skatteforskellen. Det er det modsatte — maa jeg gentage —, som altid har været Meningen, og det bør ogsaa fremdeles være Meningen. Det vilde vel imidlertid være hensigtsmæssigt at drøfte denne Side af Sagen nærmere i et Udvalg. Hvis denne forandrede Redaktion af § 14, 1ste Stykke, kunde gennemføres, vilde jeg godt kunne akkviescere ved Bestemmelsen i § 10 om de $\frac{2}{3}$ til Erhvervskommunen, thi jeg erkender, at der i mange Tilfælde kan paaføres en Erhvervskommune meget betydelige Udgifter derved, at der etableres en Virksomhed, som stiller store Krav til Kommunen, uden at der for Tiden er nogen som helst Mulighed for at faa Skat af den paagældende Virksomhed, og det er selvfølgelig ganske urigtigt.

Det næste Afsnit, Skat af Aktieselskaber m. fl., vil jeg ogsaa gerne sige et Par Ord om. Jeg kan dog der fatte mig ganske kort, idet jeg i alt væsentligt i saa Henseende kan tiltræde de Udtalelser, jeg hørte forleden Dag fra det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Benzon). Dette ærede Medlem udtalte med megen Styrke, at der burde hidføres den Forandring i Bestemmelsen om Aktieselskabers Beskatning til Kommunen, at det blev staaende som en urokkelig Regel, at Halvdelen af det paagældende Selskabs Indtægt skal være erhvervet i Udlandet for over-